

LESSONS IN FALLING

vonzalomból jeles

★ ★ ★ HALL BECK ★ ★ ★
UNIVERSITY III.

finep
selection

SELINA MAE

S E L I N A M A E

LESSONS IN FALLING

vonzalomból jeles

HALL BECK
UNIVERSITY III.

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2026

A történet a nyugalom megzavarására alkalmas részleteket is tartalmaz.

Erről további információ az utolsó oldalon olvasható.

Vigyázat! A tartalomra vonatkozó figyelmeztetések spoileresek!

A lehető legélvezetesebb olvasási élményt kívánva,
Selina és a kiadó

*Azoknak, akik másokat sokkal jobban szeretnek,
mint saját magukat.
Köszönjük, de most már ideje,
hogy magadra is gondolj!*

1. FEJEZET

VALENTINA

BASZKI! BASZKI, BASZKI, BASZKI, BASZKI.

Én tényleg nem szoktam száguldozni. Általában betartom a szabályokat, nem hajtok a megengedett sebességnél gyorsabban, és büszke voltam arra is, hogy még soha nem állítottak meg a rendőrök. Jól vezetek, és nincs sok minden, amiért szívesen feláldoznám ezt a jó híremet. De amikor (véletlenül) driftelve vettem be a kanyart, és sátfékkal állítottam meg a kocsit, az talán nem épp a biztonságos vezetésről árulkodott. Lehet, hogy megváltoztam.

Mindenesetre késésben voltam. Ráadásul az év legjobb napján.

Végtelen Margariták. Az éjszaka múlásával egyre vállalhatatlanabb karaoke-előadások. Homokos talpak, a partot nyaldosó hullámok hangja a közelből. A barátaim. Egy lepukkant bár július első hétvégéjén, Oakport szigetén, ahol a nyári szünet hátralévő részét töltöttük.

Két hónap, amikor nem kellett aggódnom a húgom (lehetetlen) és anyu miatt (az állandó volt), vagy tovább cipelnem a tökéletlenül tökéletes egyetemi életem terhét csak azért, hogy kivívjam a családom

elismerését. Két hónap, amikor életemben először végre magammal akartam foglalkozni. Legalább néha.

Tehát: késés. Driftelés. Csikorgó fékezés a szürke, koloniál stílusú ház előtt, ami szinte az otthonom volt. Az ablakok kék zsalui nyitva álltak, valószínűleg azóta nem voltak becsukva, mióta a ház tíz éve felépült. Láttam a saját szobám ablakát, és képzeletben máris az emeletes ágy felső részén feküdtem.

Emeletes ágy, mert mindig én aludtam a gyerekszobában, míg a legjobb barátaim a többi hálót osztották szét maguk között, amiknek sokkal felnőttesebb, *emeletes ágy nélküli* hangulatuk volt.

A barátaim, akik mindhárman a járdaszegélynél álltak, az egyik lábukkal színpadiasan topogva a kövön, miközben a képzeletbeli karórájukra pillantottak. Szinkronban.

Teljesen le voltak húzva az ablakaik, így tisztán hallottam, amikor az egyikük odakiáltott nekem:

– Késél!

Mintha én nem vettem volna észre.

Iris szélesen vigyorgott, kivillantva a két metszőfoga közötti rést.

– Azt hiszem, hogy még soha nem láttalak elkésni sehonnan – jegezte meg a hangsúly kedvéért.

Alfie, akinek a vörös haját jól összekócolta a tengerparti szél, bólogatott, aztán drámaian rám hunyorgott, amikor találkozott a pillantásunk.

– A meghívó nyolc órára szól, és Valentina Rhodes pontban nyolc órakor meg is jelenik. Ez íratlan törvény.

– Erre tessék! A mi kedvenc kiváló diákunk – szólalt meg Anni, erősebb német akcentussal az egy hónapos otthoni látogatása után. – Elkésik. Az év legjobb napjáról.

Becsuktam magam mögött a kocsi ajtaját, és igyekeztem a legszűrösabb tekintetemet mereszteni rájuk. Nagyon-nagyon igyekeztem.

És csúfos kudarcot vallottam.

A szám sarka felfelé kunkorodott, és semmit sem tehettem az ellen, ahogyan a testem reagált a legjobb barátaimra: a széles, bárgyú mosolyom, amitől már fájt az arcom; a szemem csillogása, na meg az ölelésre tárt karom ellen.

A csoportos ölelésünk (ami inkább birkózásra hasonlított) már elkerülhetetlen volt. Anni visított fel először. Kilépett a sorból, és négy lépéssel felém szökkent, szőke haja csak úgy lobogott minden irányba, amikor rám vetette magát, majd a többiek is követték őt.

Egy hónapja – pontosabban egy hónapja és nyolc napja – láttuk egymást utoljára. Anni hazarepült Stuttgartba, Iris visszatért a családjához Kaliforniába, majd Cancúnba utaztak egy álomnyaralásra (amit nemcsak a közösségi médián voltam kénytelen követni, hanem kismillió üzenetet is kaptam róla, beleértve strand-, tenger- és medencefotókat is). Alfie *itt* töltötte az elmúlt hónapot: a családja oakporti nyaralójában. A többi Dunbridge – anyuka, apuka és két öcs – pedig tegnap elutazott.

– Lekéstem a kompot – motyogtam a magyarázatot... valakinek a hajába. – A miénket megcserélték egy gyalogossal, és korán elengedték. Ismeretlen okok miatt.

Iris elhúzódott, így végre megtudtam, hogy Alfie kócos, természetes vörös haja csiklandozta az orromat, mert Iris *természetellenes* vörös haja vele együtt ellibbent. Olyan hajszínt választott, ami állítása szerint hasonlított Alfie vörös árnyalatához. Csakhogy két éve, az első festésnél sokkal narancsos-rózsaszínesebb lett, és azóta is ennél a pasztellesebb árnyalatnál maradt.

Amikor egy héttel később én is befestettem a hajamat, csak poénból tettem, de Irishoz hasonlóan végül én is benne ragadtam a cseresznyevörös árnyalatban.

Iris barna szeme hunyorogva fürkészett.

– Általában már egy órával korábban elindulsz. Mi...?

– Anya.

Nem kellett elmagyaráznom, hogy az anyám egész éjjel kimaradt, és csak akkor ért haza, amikor már rég úton kellett volna lennem – azt pedig még kevésbé, hogy nem hagyhattam ott a húgomat anélkül, hogy biztos lettem volna abban, hogy anya hazaér egyáltalán; mert a legjobb barátnőm rögtön becsukta a száját, és egyetlen megértő bólintással felelt, anélkül, hogy mindezt ki kellett volna fejtenem.

– Ah.

Miközben kibontakoztunk az ölelésből, arra számítottam, hogy lesz egy lélegzetvételnyi időm. Csak annyi, hogy megcsodáljam a ház körüli hortenziákat, amik valahogy mindig pont akkor a legszebbek, miután Alfie családja elment. Ha tavasszal, ősszel vagy néha a téli szünetben jöttünk ide, sosem néztek ki ilyen jól. De ahelyett, hogy elgyönyörködtem volna a színeikben, bedobtam volna a táskámat a házba, vagy üzenetet küldtem volna anyának, hogy épségben megérkeztem (nem mintha különösebben érdekelte volna), Iris a telefonjára pillantott, vélhetően az időt nézte meg rajta, majd rám szegezte a tekintetét.

– Most már *mind* késésben vagyunk! – visított fel, és alig volt időm bezárni az autót – amivel épphogy csak lehúzódtam a járda mellé –, mielőtt a garázs előtt álló, mentazöld, bérelt Broncóhoz rángatott. Amikor elsőéves korunkban az első közös nyarunkon először kibérelte, szeretetteljesen suttogva azt ígérte az autónak: „*Egyszer megveszlek!*” Aztán búcsúzóul megcsókolta a motorháztetőt.

Egyelőre még maradt a bérlésnél, és valahányszor itt voltunk, ragaszkodott hozzá, hogy ő vezessen, hogy „minél több időt tölthessen a kislánnyal”. A „kislány” a kocsira vonatkozott.

Kevesebb mint egy perc múlva már mind a négyen Iris imádott Broncojában ültünk, én pedig inkább meg sem kérdeztem, hogy előbb, mondjuk, bepakolhatnám-e a poggyászatot, ihatnék-e egy pohár vizet, vagy csak úgy szusszanhatnék-e egyet. Már útnak is indultunk: Alfie és én hátul ültünk, Anni az anyósülésen. Iris a visszapillantó tükrökből nézett rám, miközben kitolatott a felhajtóról.

– El sem hiszem, hogy késtél – kuncogott vidáman.

– A komp *korábban* indult!

A tekintete visszaugrott az útra, és kegyetlen mosolyra húzta a száját.

– És mivel a komp *korábban* indult – ismételte csípősen, de még mindig a maga kedves, mindentudó módján vigyorogva –, közel vagyunk ahhoz, hogy lekéssük Chester nyitó fellépését.

– És nem kezdhetjük el a nyarunkat úgy, hogy egy hetvenes fickó el ne énekelje nekünk a *Dancing Queen*! – kiáltott egyetértően Anni, mire Iris gyorsítani kezdett.

A szigeten töltött első hétvégénk mindig ugyanúgy telt. Péntek este karaoke és Margariták és Chester, aki mindig ugyanazzal a dallal nyitotta meg a színpadot nyolc harminckor. Szombat reggel pedig minden évben megbántuk az előző estét: hatalmas másnapos reggelit dobtunk össze abból, amit Alfie családja hátrahagyott, majd bebotorkáltunk a városba, néha még félig részegen (Alfie legalább kétszer hányt a húszperces úton). Fagyiztunk egyet, nézegettük a kirakatoikat, és végül újabb kör alkoholt kerítettünk, miután leülepedtek a péntek esti Margariták.

Azután becsicscentve hazasétáltunk, a nap égetett, a szél pedig soha nem fújt elég erősen ahhoz, hogy lehűtsön minket. Anni ekkorra

már mindig enyhén leégett. Alfie rákvörös volt. És én az elkerülhetetlen hányingerem ellenére hosszú idő után olyankor voltam a legboldogabb.

Vasárnap – *ahogyan Isten is elrendelte* – pihentünk. Anya így szokta mondani.

Olvastunk, úsztunk a medencében vagy az óceánban. Vagy épp hosszú, hideg zuhanyt vettünk, hogy lehűtsük magunkat, attól függően, mennyire volt meleg az adott víztömeg.

Pontban nyolc óra harmincegy perckor gurultunk be a Blitz parkolójába.

– Ha csak egy hangot is lekésünk a *Dancing Queen*ből, azért Valentina lesz a hibás! – kiabálta Iris úton a bár bejárata felé.

Alfie láthatóan kevésbé aggódott amiatt, hogy lemarad valamiről. Mindketten ráérősen sétáltunk a faajtó felé, amiről a sós tengeri szél miatt már lepattogzott a kék festék.

– Tudod – kezdte –, eljöhettél volna azzal a gyalogos komppal, ha nem ragaszkodnál ahhoz, hogy levezess kétszáz mérföldet egy olyan kocsi-val, aminél amúgy sem garantált, hogy kibírja az utat. Bérelj egyet itt, ami nem robban le havonta *kétszer*!

Időben ideértem volna így is, ha nem ragaszkodnék ahhoz, hogy helyrehozzam azokat a problémákat is, amik gyakorlatilag nem az enyéme-k. Bár sokkal nehezebb úgy a saját dologgal foglalkozni, ha az anyukád problémájáról van szó, és úgy nőttél fel, hogy mindig próbáltál a kedvében járni.

Felhorkantam. Valahol a nevetés és a vihogás között volt ez a hang. Megráztam a fejemet.

– Ahelyett, hogy tudjak majd enni, ha visszamegyek a Hall Beck mesterképzésére, ugye?

– Szívesen gondoskodom róla.

– Az evésről? Vagy az autóbérlésről?

– Mindegy. – Alfie vállat vont. – Mindkettőről.

De mindig ezt tette. Félig-meddig pont ez volt a bajom. Az érzés, hogy terhet jelentek a barátaimnak, amikor ajándékot vesznek nekem, vagy kifizetnek valamit, vagy kitettek magukért, hogy örömet szerezzenek nekem, és nem vártak cserébe semmit. Kicsit tartottam attól, hogy előbb-utóbb megunják a... támogatásomat, és elveszítem őket. Azt pedig semmiképp sem engedhettem meg magamnak.

– Tudod, hogy nem akarom, hogy ezt tedd. Az is épp elég, hogy az elmúlt négy évben ennyiszor itt lehettünk. Ráadásul ingyen.

Jelentősegteljesen a szemébe néztem, majd belöktem a Blitz nyikorgó ajtaját.

Odabent hangos zsvaj fogadott minket. Valaki éppen a rendelését kiáltotta oda a pultban álló, csinos lánynak, aki mögött minden elképzelhető alkoholos ital megtalálható volt a szépen megvilágított polcokon. Mindegyik bárszéken ült valaki, ő pedig kecsesen manőverezett az egyik fizetővendégtől a másikig. Az asztalok a falak mentén sorakoztak. Néhány bokszban a piros bőrfotel felhasadt, de sosem annyira, hogy lecseréljék őket. A legtöbb hely már foglalt volt, de ekkor megláttam Annit és Irist a színpad bal oldalához legközelebbi bokszban, pont szemben a nagy, kétszárnyú ajtóval, ami a teraszra és a partra vezetett.

Néztem a barátaimat, ahogy a teljes figyelmük Chesterre irányult, aki betöltötte a színpadot a jelenlétével. Legfeljebb tíz ősz hajsza, nagy orr, pici szemüveg, flaneling, rövidnadrág és szandál. Meglátott minket az ajtóban, és nyolc óra harminchárom perckor felharsant az első *úúú!* a bár hangszóróiból. A tömeg őrzöngött.

* * *

Már a második Margaritámnál tartottam (jéggel, dinnyével), mire feltűnt, hogy Anni pasija nincs velünk. Kellemes társaság volt a tavalyi kiruccanásainkon. Már tavaly nyáron, télen és idén tavasszal is velünk tartott Oakportra, így márciusra hivatalosan is a csapat részévé vált.

– Hol van Mike?

Egy szörnyű pillanatra megijedtem, hogy szakítottak.

Majd azt gondoltam: *egyszerűen kizárt, hogy Annika Schmidt egy ilyen krízisről ne küldjön ezer üzenetet a csoportos beszélgetésünkbe.*

Ahogy a hanyagul megrázta a fejét – spicces, szerelmes mosollyal az arcán –, ezt meg is erősítette, így minden aggodalmam azonnal elszállt. Összecücsörítette a száját; valószínűleg valami olyasmit készült mondani, hogy „*készt*” vagy „*a háznál vár minket*” (a hivatalos csoporttagság azzal is járt, hogy a srác tudta, hol vannak elrejtve a pótkulcsok).

Ehelyett Iris hajolt oda hozzánk az asztal fölött. A karját kinyújtotta az asztalon, és belekapaszkodott az asztallap túlsó szélébe.

– Mike! – énekelte elnyújtva a nevet, majd belekortyolt a negyedik Margaritájába. Az ötödik próbálkozásra sikerült is neki a szívószállal beletalálni a szájába, aztán szórakozottan folytatta: – Ha már régebben is a barátunk lett volna, lehet, hogy még akkor is megbékéltem volna azzal, hogy összejöttetek, tudod?

Iris másik oldalán Alfie elámult.

– *A barátokkal nem kavarunk szabály ellenére?! –* kérdezte döbben-ten, miközben a Blitz másik végében valaki üvöltve próbálta kiénekelni a *My Heart Will Go On* magas hangjait a mikrofonba.

– *A barátokkal nem kavarunk szabály ellenére –* erősítette meg Iris. – És annak ellenére, hogy nem vagyok oda különösebben a férfiakért mostanában.

A barátokkal nem kavarunk szabály.

Valami, ami négy éve még afféle belső poénként indult, és azóta kőbe vésett alapszabállyá vált köztünk. Egy gólyabulin találkoztunk először mi négyen, egy szerencsés véletlennek köszönhetően, amit más néven *ingyenpiának* hívtak. Egyikünknek sem volt senkije, akivel megoszthatta volna. Így történt végül, hogy egy random udvaron, egy illegálisan rakott tábortűz körül mesélt nekünk Iris – és sírt meg kiabált – arról a ronda szakításról, amin épp akkor ment keresztül, csak hogy ne haljon el köztünk a beszélgetés.

Arról, hogy elvesztette az egész baráti körét, mert ők a srác baráta is voltak. Az exe nyilván sokkal menőbb lehetett, mert neki megmaradtak a baráta is, akik meglehetősen gyorsan – és egyöntetűen – megállapodtak abban, hogy Irist nem illeti meg ugyanez a lojalitás. Egy szempillantás alatt vesztette el a pasiját, a barátait és az egész biztonsági hálóját, így mi voltunk azok az idegenek, akiknek kiönthette a szívét.

Azonban gyorsan ráeszméltünk, hogy nem maradunk sokáig idegenek, és Iris harminc perccel később hivatalossá is tette. Mindannyiunknak a szemébe nézett, először Anniéba, aztán Alfie-éba, végül az enyémbé, majd kimondta:

Nem randizunk ezen a baráti csoporton belül.

Csak akkor veszünk fel új embereket, ha egyikünk sem akar velük lefeküdni.

Négy évvel később még mindig csak mi négyen voltunk. Ez akár úgy is tűnhetett, hogy egy rakás begerjedt huszonéves vagyunk, akik képtelenek olyan barátokat találni, akikkel nem akarnánk rögtön ágyba is bújni.

Nem erről volt szó.

Nekem azóta csak néhány futó kalandom volt – amit többek között a fizika szakomnak köszönhettem (sokkal valószínűbb volt, hogy

a vizsgák miatt borul az alvási ritmusom, mint hogy egy másik ember miatt történjen ez) –, és egyetlenegy volt közülük csak emlékezetes. Tehát nem az volt a probléma, hogy a túl sok szex miatt ne találtunk volna más barátokat. A probléma – ha egyáltalán annak lehetett nevezni – egyszerűen fogalmazva ez volt: nem volt szükségünk senki másra.

Valószínűleg nem is *akartunk* senki mást.

Szóval a *barátokkal nem kavarunk szabály* (röviden *BNK*) soha nem jelentett gondot. Anni randizni kezdett Mike-kal – az egyetemi focicsapat kapitányával, aki teljesen más körökben mozgott –, és egy évvel később már Oakportra is magával hozta. Zökkenőmentesen illeszkedett be a mi kis csapatunkba, és tényleg, igazán megszerettük őt Anni miatt. Ráadásul szuper bulikra vitt minket, a meccsek után pizzázni hívott, csempészett nekünk piát, amikor még kiskorúnak számítottunk, és hihetetlenül szórakoztató társaság volt (ha a focicsapat meccseket nyert, és egyik játékos sem keveredett bajba).

Az utóbbi nem volt túl gyakori az előbbi annál inkább.

Aztán ott volt az a tény is, hogy az egyetlen emlékezetes egyéjszakai kalandomat is neki köszönhettem – az egyik csapattársa volt az –, ami további pluszpontokat szerzett Mike-nak.

– Istenem, Iris! – áradozott Anni szeretetteljesen fintorogva, ragyogó mosollyal. – Hála istennek, hogy az áldásodat adod ránk! – Aztán visszafordult hozzám, hogy válaszoljon az eredeti kérdésre. – Nem ért volna ide időben. Azt mondta, ha lekési Chester fellépését, akkor *mégis mi értelme, bébi?* – A hangja három oktávval lejjebb csúszott, ahogy meglepően jól utánózta a pasiját. – Otthon vár minket.

Ez a szó visszahozta azt az ismerős, puhán meleg érzést a gyomrom mélyébe, azt, amit gyerekkorom óta kerestem. Amitől úgy éreztem, hogy biztonságban vagyok, hogy elfogadnak, és hogy végre tartozom valahova. Az *otthon* inkább egy érzés volt, mint hely.

Szóval miközben Anni barátja otthon várt minket, legurítottunk egy utolsó kör Margaritát, a ház ajándékeként, miután Iris visítóan hamisan, de nagyon szenvedélyesen előadta a *What Makes You Beautiful* című számot. Ekkorra már Alfie sem tudott beletalálni a szájába a szívószállal, Iris pedig készen állt egy újabb legendás 2010-es sláger előadására, de Anni nevetve, sikítva húzta vissza a mikrofontól, miközben majdnem kiesett a boksunkból. Engem pedig attól tartottak vissza mindhárman, hogy írjak a kedvenc oakporti dugópajtimnak, nehogy *kétségbeesettnek* tűnjek; és nevetve dobálgatták egymás közt a telefonomat, hogy távol tartsák a nagyon is kétségbeesett kezemtől.

Nem is sejtettem, hogy milyen nagy fordulatot vesz az este, amint hazaérek.

2. FEJEZET

CADEN

MINDIG IS ÚGY GONDOLTAM VALENTINA RHODESRA, mint a képzeletem szeszélyes, tökéletes szüleményére. Mármost, tudtam, hogy valódi, és körülbelül... kilencven százalékgig biztos voltam benne, hogy ami köztünk történt, az is valóságos volt, de amikor négy hónappal ezelőtt először megláttam őt, szinte lehetetlen jelenségnek tűnt.

A cseresznyevörös haja, a nagy, barna szeme, a kipirult arca. Ahogyan félénken kortyolgatta az italát, és rám mosolygott a bárpult túloldaláról, és a tény, hogy nyilvánvalóan fogalma sem volt róla, hogy milyen hatással volt rám az, ahogyan járt, beszélt és táncolt.

Hogy amikor egyórányi beszélgetés után, a buli egy eldugott sarkában megkérdezte: „*Együtt megyünk haza, Callahan?*”, majdnem felrobbantam. És hogy néha, ha különösen rossz napom volt, újra meg újra lejátszottam magamban azt, ahogy kimondta a nevemet.

De mivel azóta sem hallottam felőle, bebeszéltem magamnak, hogy biztosan csak kitaláltam őt. Legalább tíz százalékban meg voltam győződve arról, hogy az egész csak a fantáziámban létezett.

Egészen eddig a pillanatig.

Négy hónappal későbbig, amikor ismét éjfél után, de ezúttal a mosolya nélkül láttam meg őt. Anélkül, hogy ott vibrált volna közöttünk a szinte kézzelfogható feszültség, vagy a vágy arra, hogy egy hangos, egyetemi kocsmában folytatott flörtnél több legyen. Mert ezúttal a szobájában voltam, és a mogorva arc kifejezését látva nem számított a jelenlétemre.

A mentségemre szólva: amikor Mike figyelmeztetett, hogy a barátai közül valakivel osztoznom kell majd a szobán, akkor Valentina volt az utolsó ember, akire számítottam, hogy besétál majd az ajtón. Persze akkor, amikor néhány órával korábban beléptem a közös szobánkba, az emeletes ágy még jobban meglepett.

Sokat gondoltam Valentinára azóta, hogy négy hónapja először (és utoljára) találkoztunk, mégsem készíthetett fel semmi arra a zsi-geri reakcióra, ami akkor tört rám, amikor újra összetalálkoztunk a tekintetünk.

Mintha valami felszabadult volna bennem, egyfajta éberség áradt szét a testemben. Minden apró, tökéletes részlete eszembe jutott, és az is, hogy miért nem tudtam kivenni őt a fejemből. Lélegzetelállítónak tűnt a fejemben, ahol az emlékeim alapján többször újarajzoltam, mint amennyit szívesen beismernék, de valahogy még így is felülmúlt minden várakozást.

– Mi a...?

Összehúzta a szemöldökét, mintha nem tudná, hogyan reagáljon a jelenlétemre. Jogos. Ha az én ágyamban jelenne meg hirtelen egy (valamilyen szinten) ismeretlen férfi, belőlem sem váltana ki más reakciót.

Valentina sűrűn pislogva, összeszűkülő szemmel kutatott a megfelelő szavak után. Az alapján, amit hónapokkal ezelőtt, abban a

néhány órában megtudtam róla, egy „*Mit keresel itt?*” kérdést vártam. Esetleg egy „*Mi folyik itt?*” reakciót.

Nyilvánvalóan feleannyira sem ismertem, mint amennyire szerettem volna.

– Mi a faszt? – A szavak csak úgy kiröppentek a szájából, legalábbis úgy tűnt, hogy még ő maga is meglepődött. Aztán magához tért, egyik kezét a csípőjére tette, a másikkal pedig vádlón felém bökött. – Te meg *mi a faszt* keresel itt?

Vajon eszébe jutott? Emlékezett arra, ahogyan a nevemet nyöszörögte, aztán úgy bújt a mellkasomhoz, mintha évek óta házasság lennénk? És arra, hogy otthagytott, mielőtt felébredtem volna? Csak néhány perce érkezett, de az, hogy semennyire nem reagált arra, ami számomra az egész kibaszott év csúcspontja volt... na, az kiakasztott.

Felegyenesedtem a felső ágyon, mire majdnem bevertem a fejem a mennyezetbe, és rögtön eszembe jutott, hogy miért nem tettem meg ezt korábban.

– Valentina, ez tördőfés a szívembe – morogtam sértődötten. Összeszűkítette a szemét. Már abban sem voltam biztos, hogy egyáltalán még lát engem. – Annyira hiányoztál, hogy egyszerűen muszáj volt betörnöm a szobádba, és tönkretennem a nyaradat.

A tény, hogy pontosan tudtam, mennyire nem volt sportszerű ez a válasz, csak még rosszabbá tette a helyzetet. Nyilvánvalóan megérdemelte volna, hogy megtudja, *mi a faszt* keresek a szobájában. Magyarázattal tartoztam neki, akárcsak a barátai, akiknek illene elnézést kérniük tőle azért, hogy nem figyelmeztették erre előre.

Egy egyszerű „*Hé, figyi, lesz egy szobatársad ezen a nyáron*” is megtette volna.

– Elég a dumából, Callahan! – Valentina végre belépett a szobánkba.

A bőrröndjét kint felejtette a folyosón, és minden lépésnél megintgott, amíg bele nem kapaszkodott a szoba jobb oldalán álló komód-ba. Nyilvánvalóan részeg volt. A világáról sem tudott. Valószínűleg nem is emlékszik majd erre a beszélgetésre holnap. De én csak arra tudtam koncentrálni, ahogyan a nevem elhagyta az ajkát.

Semmi flört nem volt benne, mégis ugyanolyan gyönyörűen hangzott, mint legutóbb.

Tehát emlékezett.

A gyomrom mélyén gomolygó elégedettség szinte kínos volt, és a késztetés, hogy megkérdezzem, *miért nem hívtál fel*, még kínosabb. Gyerekes, kicsinyes, és egyáltalán nem vallott rám. *Nekem* kellett volna annak lenni, aki nem hívja fel, aki nem törődik vele. Én voltam az, aki egyéjszakás szexet akart, és Valentina szívességet tett nekem az-
zal, hogy lelépett.

Ha ezt elég gyakran ismételném, talán el is hinném.

Ráadásul a nők, akikkel összejöttem, általában nem fogadtak ilyen ellenségesen, ha újra találkoztunk. Esetleg dühösek voltak, mert nem hívtam fel őket. Vagy félénkek, mert mégis telefonáltam, és azt remélték, hogy többet akarok tőlük, mint az alkalmi szex. Ez persze soha nem volt így, és ezt már a legelején egyértelművé tettem. De Valentinánál egyik helyzet sem állt fenn. Úgy tűnt, hogy már a pusztá jelenlétem idegesíti, és nem az a baja, hogy nem hívtam fel. És nem volt benne egy szikrányi félénkség sem.

– Inkább kérdezd a barátaidat! – érkezett önkéntelenül a válas-
szom, mielőtt visszafoghattam volna magam. Egy pillanatra elgon-
dolkodtam, vajon *én* ittam-e túl sokat az este. Ez megmagyarázta volna, hogy miért nem voltam ura a testemnek, és hogy miért járt még mindig azon az agyam, hogy nem hívott fel. Vagy hogy miért idegesített ez ennyire.

Sajnos nem voltam részeg. A kapitányi poszt, ami két hónap múlva várt rám, gondoskodott róla.

– De ők nincsenek itt most, igaz? – Karba tett kézzel a komódnak dőlt, hogy felnézzen rám. Ebben a pillanatban már kissé nevetségesnek tűnt, hogy még mindig fent ülök a felső ágyon. De lejönni meg túlságosan olyan lett volna, mintha kudarcot vallanék. – Miért mennek be hozzájuk, amikor te itt vagy? Az én szobámban.

És nem is adhatott volna jobb felütést. Elmosolyodtam.

– *A miénkben.*

Rám pislogott. A csend hangosabban zúgott köztünk, mint a legtöbb stadion, és a következő pillanat fontosabbnak tűnt, mint egy ti-zenegyes.

Mintha az, hogy mit válaszol, meghatározná majd a köztünk lévő dinamikát a nyár hátralévő részére.

Valentinából kitört a röhögés.

Kétrét görnyedt, a kezét a térdére támasztotta, és annyira kacagott, hogy egy szörnyű pillanatra elvesztette az egyensúlyát. Még mindig egész testében rázkódott, és már komolyan azt hittem, hogy beveri a fejét a mögötte álló komódba, és bíborszín fogja pettyezni a fehér fát. Észre sem vettem, hogy lepattantam az ágyról, minden derűltégem nyomtalanul elszállt, és ott termettem Valentina előtt.

Aki valahogy mégis megtartotta magát, mert lecsúszott a földre, hátát a komódnak vetette, és sem horzsolásnak, sem vérfoltnak nem volt semmi jele a faanyagon. Még mindig nevetett, a szívem pedig valamiért még mindig kétszer olyan gyorsan vert.

Nem hiányzott, hogy az új lakótársam az érkezése után tíz perccel elvérezzen.

– Jól vagy? – kérdeztem sürgősen, és leguggoltam hozzá.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

**Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!**

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

Jól volt. Nyilvánvalóan. Rám mosolygott, kerek szemei tágra nyíltak, és láthatóan *remekül* szórakozott.

Valentina felhorkant.

– Biztos az agyadra ment az a sok szókító, Callahan – közölte, de a szavai összefolytak, majd az egyik kezét végighúzta a rövidre nyírt, platinaszőke hajamon.

Nem hiszem, hogy ilyen izgatónak szánta ezt az érintést. Valószínűleg inkább leereszkedő akart lenni.

Amikor a keze visszaesett az ölébe, a szemembe nézett, így újra tudtam lélegezni.

– Ha azt hiszed, hogy megosztom veled a szobámat, az *ágyamat* nyolc héten át.

– Tényleg? – Megrándult az ajkam. – Legutóbb úgy tűnt, hogy nem zavart, amikor egy ágyban voltunk. Sőt, úgy emlékszem, hogy már mélyen aludtál, mire kihúztam magam belőled.

Az emléktől mélyen elpirult, és imbolyogva felpattant a földről, hogy visszanyerje az irányítást a helyzet felett. Közben ezektől a szavaktól a vérem egy teljesen más testrészembe zúdult. Minden egyes gondolat ezt tette velem, ami arról az éjszakáról szólt.

Valentina megrázta a fejét, és én is felegyenesedtem. Látszott rajta, hogy mennyire próbál ellenállni annak, hogy a tekintete elkalandozzon a mellkasomon át, végig a vállamon, egészen az ajkamon ülő vigyorig. Nyilvánvalóan kudarcot vallott. A tekintete végül a számra tapadt, majd felugrott a szememhez.

– Miért vagy itt, Caden?

És esküszöm, ezúttal rendes választ akartam adni. Elmondani, hogy magam sem tudom egészen pontosan. Hogy ez az első nyaralásom... valószínűleg egész életemben. Hogy amikor a büntetőket